

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τότε ο Γαστών μου έρριξε ένα τρυφερό βλέμμα και βγήκε έξω.

Ήταν αλήθεια αυτό που μου είχε πει; Μή είχε αποκαλέσει «άγαπημένη» του!...

Ω! πόσο καρό είχε να με πη έτσι!...

Με αγαπούσε λοιπόν; Ή μήπως είχε μετανοήσει απλώς για τη συμπεριφορά του της περασμένης ημέρας και σαν ευγενής άνθρωπος, θέλησε να με ικανοποιήσει;

Ω! περμένο με άγνωση την ώρα που θα μάθω την αλήθεια και είμαι βεβαία πως η ώρα αυτή δεν θ' άργηση να φτάση.

Σε φιλώ, ΚΛΑΡΑ

(Η μαρκησία Κλάρα ντε Σατινύ προς τη Μάρθα Ντελιμόν).

Παρίσι.

Άγαπημένη μου Μάρθα,

Είμαι καλύτερα τώρα και σήμερα κατόρθωσα, επί τέλους, να σηκωθώ από το κρεβάτι μου. Ο νευρώσις όμως κλονισμός που έχω ίσως, έπειτα από το επεισόδιο που σου διηγήθηκα λεπτομερώς στο τελευταίο μου γράμμα, είχε πολύ δυνατό. Οι γιατροί μου συνέστησαν απόλυτη γαλήνη και ανάπαυση.

Ο Γαστών είχε εξαφανιστεί άνησχος για την υγεία μου και δεν ξέρεי πως να με περιποιηθώ καλύτερα. Σήμερα το μεσημέρι μετά το γεύμα, ενώ καθόισατε μαζί στην τραπεζαρία του πάργου, μου έλετε:

— Ξέρεις, Κλάρα, τί σκέφθηκα;

— Τι, Γαστών;

— Έχω την ιδέα, πως ένα ταξίδι θ' αποκαθιστούσε εντελώς την υγεία σου. Τι λες κι' εσύ;

— Ω! ναί! φώναξα κι' ενθουσιασμέ. Απαλώς ένα ταξίδι θα μ' έκανε εντελώς καλά.

— Τότε θα φύγουμε πολύ γρήγορα. Θα πάμε να πάρουμε τη θαλαμογρό μου στη Μασσαλία κι' από εκεί θα πάμε στην 'Ιταλία, στην 'Ελλάδα, στην 'Ανατολή. Σου άρεσει, Κλάρα, το δρομολόγιο αυτό; 'Αν θέλεις, μπορώ να το τροποποιήσω, σύμφωνα με την επιθυμία σου.

— Όχι, Γαστών. Μ' ενθουσιάζει το σχέδιό σου.

— Τότε, θα στείλω σήμερα κιόλας έναν άνθρωπο στη Μασσαλία να ειδοποιήσω τον πλοίαρχο της θαλαμογρό να εν' έτοιμος και να μ'ε περιμένει. 'Ελπίζω μάλιστα, ότι ως την ερχομένη εβδομάδα θα έχει φθάσει εδώ κι' ο μυστηριώδης 'Ιουλιός κι' έτσι κάνουμε το ταξίδι μας κι' ευχάριστη συντροφιά.

Το ενδιαφέρον του Γαστόνου για μένα, με είχε κατασπυγγήσει. Ο τόνος της φωνής του είχε τώρα όλη την παλιά του τρυφερότητα, που τόσο μ' εγούθησε και καθώς μου μιλούσε, τα βλέμματά του έπεσαν επάνω μου, γλυκά και χαϊδευτικά.

Η ευκαιρία ήταν μοναδική για να του ανοίξω την καρδιά μου και να του φανερώσω τα αληθινά μου αισθήματα για' αυτόν. Δεν έπρεπε ν' αναβάλω αυτή την εξέγηση, η οποία θα γεραιόμασ το φράγμα, που μ'ε έχει χωρίσει τόσο καιρό. Συνέκρινε όλη μου τη θέληση και του είπα:

— Γαστόν...

— Η φωνή μου όμως έτρεψε και δεν μπόρεσα να προχωρήσω.

— Γαστόν... είπα πάλι.

— Τι θέλεις, Κλάρα μου; με ρώτησε, σφίγγοντάς μου το χέρι.

Μά δεν μπόρεσα να του πω, παρά μόνο τα λόγια αυτά:

— Γαστόν, θά ήθελα πολύ να σου μιλήσω...

— Για πού ζήτημα, Κλάρα μου;

— Η φωνή μου έσβησε τώρα στο στόμα μου και είχα γίνει κατακόκκινη.

Τότε ο Γαστόν με κτύπησε μερικώς στιμμές σιωπηλός μέσα στα μάτια, σαν να ήθελε να διαβάση στα βάθη της ψυχής μου και κατόπιν μου έλετε:

— Ξέρω, Κλάρα, γιατί θέλεις να μου μιλήσης. Θέλεις να μάθης αν σ' αγαλώ πραγματικά ή όχι... Ή, λοιπόν, μάθε το τώρα... Μάθε, ότι δεν έπαυα ούτε στιγμή να σ' αγαλώ. Ναί, από τη στιγμή που σε πρωτοείδα ως σήμερα, η αγάπη μου δεν έκανε άλλο, παρά να μεγαλώνη μέσα στην ψυχή μου. Μά ο έγωισμός μου μ' έκανε να σου τό κρύβω και να σου φέρωμαι σκληρά. Ω! συχώρεσέ με, Κλάρα, πολυαγαπημένη μου Κλάρα...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, γονάτισε μπροστά μου κι' άρχισε να βρέχει το χέρι μου με τα δάκρυά του.

Έγώ του χάιδευα τα μαλλιά και του έλεγα:

— Γιατί να σε συχωρέσω, Γαστόν μου, αφού έχω φταίω για όλα, Έσύ δεν έπαυες τίποτε, Έγώ, έχω σε παρεξήγησα κι' έγι-

να ή άφορηή της δυστυχίας και τόν δυό μας.

Μόλις άκουσε τα λόγια μου αυτά, ο Γαστόν πετάχτηκε επάνω και σφίγγοντάς μου τα χέρια με πάθος, μου φώναξε:

— Όποτε μ' αγαπάς, Κλάρα; Μ' αγαπάς;

— Ω! Έκανα εγώ, 'Αμφέβιας ποτέ γι' αυτό, Γαστόν; 'Αν υπέφερες τόσο καιρό, υπέφερα ίσως περισσότερο κι' εγώ. Ο έγωισμός μας μ'ε είχε χωρίσει, μά η αγάπη μας θριάμβευε και να που ένοθηραμε και πάλι.

— Άγαπημένη μου Κλάρα. Γλυκειά μου γυναίκο... ψιθύρισε ο Γαστόν και, παίρνοντάς με στην αγκαλιά του με φίλησε τρυφερά στο στόμα.

Μά την ίδια στιγμή πετάχτηκα όλορθη.

Ήταν αλήθεια αυτό που έδλεπα ή ένας κακός εφιάλτης;

— Γαστόν! Γαστόν! φώναξα περιόρημ.

Μά δεν είχα άπατηθεί. Μπρός στην πόρτα της τραπεζαρίας στεκόταν ο Ραούι, ντε Μερσιέ, ο οποίος μ'ε κτύπησε χαμογελώντας σωμαστικά.

— Ραούι! φώναξε. Με συχωρείτε, κίριε μαρκησία ντε Σατινύ, που σ'ε διακόρηω σέ μά τόσο τρυφερή στιγμή, μά ήρθα εδώ για να κανονίσω μαζί σας έναν παλιό λογαριασμό.

Κι' έκανε ένα βήμα προς τα έμπρός.

Είδα τότε μ' άπεραντο τρώμ, ότι κρατούσε ένα πιστόλι στο χέρι του, το οποίο ήψωσε, σημαδεύοντας το Γάστονα.

— Φυλάξω, Γαστόν! φώναξα.

Κι' έτρεξα μπροστά του για να τον προφυλάξω με το σώμα μου.

Την ίδια στιγμή, ένας ανροβόλιος αντίηχο.

Γεμάτη αγωνία, γούσια και κίτταξα το Γάστονα και τον είδα με άπεραντη άνακούφια να μιν έχει πάθει τίποτε και να όρμηά κατά του κωκούρου, ο οποίος έτρεχε να φύγη προς την πόρτα.

Μά πριν προφτάσει να βγη έξω, είδα τον 'Αλή να όρμηά μέσα στο δωμάτιο και να τον πάνη με τα σπιβαρά χέρια του και να τον σωριάξη κάτω.

Ο ντε Μερσιέ προσπαθούσε τότε να πυροβολήση και πάλι, μά τη στιγμή που πέσε τη σκανδάλη του όπλου του, ο πιστός μας ύπηρέτης το άντελήφθη και σφραγοφυζοντάς του το χέρι, το δημήθυσε έκάνω στο στήθος του άθλιου.

Ένας δεύτερος πυροβολισμός άκούστηκε τότε κι' ο γτε Μερσιέ άτόμινε άκίνητος, χτυπημένος από το ίδιο του το όπλο.

Οι' αυτά, διαδροματιστηγαν μέσα σέ δυό δευτερόλεπτα τόσο γρήγορα, ώστε ο Γαστόν δεν προφτάσε να έπέμνη.

Ο 'Αλής άφησε τον κωκούρη και σηκώθηκε επάνω. Τότε έχω κι' ο Γαστόν πλησιάσαμε κι' είδαμε πως ο ντε Μερσιέ είχε πληρώσει τα έγκλήματά του, όπος του άξιζε.

Ήταν νεκρός!...

'Αμέσως ο Γαστόν διάταξε τους ύπηρέτες που είχαν τρέξει έντοματάξυ, να μεταφέρουν έξω το πτώμα.

Μά έξαφνα τότε τον είδα να κωφόνη τα μάτια του επάνω μου και να με κίτταξη με αγωνία.

— Κλάρα!... Κλάρα!... μου φώναξε. Είσα πληγωμένη...

Έσκημη τότε και κίτταξα το φρούμιό μου και είδα, ότι πραγματικά μά πλατεύι κηλές αίματος είχε σχηματιστεί στο λεικό κορσάξ μου προς το μέρος του όμου.

Μέσ' στην ταραχή μου όμως, δεν είχα άναληφθεί άκόμα τίποτε. Τώρα όμως έννοιόθα έναν όξίταπο πόνο κι' άναγκάστηκα να σπρηχτώ στο Γάστονα για να μιν πέσω κάτω.

— Άγαπημένη μου, άγαπημένη μου, μου ψιθύρισε με τρυφερότητα. Πληγώθηρες για να με σώσης. Ποιά άλλη μεγαλύτερη άπόδειξη της αγάτης σου ήθελα;

Σέ λίγο βοιωκόμουν στο κρεβάτι μου.

Ο γιατρός που ήρθε έπειπόντος κι' εξέτασε το τραύμα μου, το βρήκε σοβαρό, όχι όμως και επανίνδυνο.

(Άκολουθεί)

— Ω, συχώρεσέ με, Κλάρα, πολυαγαπημένη μου Κλάρα...